

ADAM BLADE

YENI
SERİ!

Canavar Peşinde

KARGAŞA DÜNYASI

KERTENKELE KRAL

☞ KOMODO ☜

Canavar Peşinde

Yepyeni Canavar Peşinde macerasına hoş geldiniz:
Kargaşa Dünyası

Tom'un en zorlu görevi başlıyor! Annesini hilekâr büyücü Velmal'in elinden kurtarmak zorunda. Bunu da ancak altı iksir malzemesini bularak yapabilir. Bu malzemelerin her biri, Kayonya'nın korkunç canavarları tarafından korunuyor. Tom ve arkadaşları, çölün zorluklarına göğüs gerip Kertenkele Kral Komodo'yu yenmek zorunda...

Kargaşa Dünyası serisinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Kemirgen Yaratık Muro
- Şeytani Yarasa Sivri Diş
- Bataklık Adımı Kasvet
- Ormanın Laneti Terra
- Arılar Kraliçesi Vespik

9 yaş ve
üstü

www.beyazbalina.com.tr
www.istanbulok.com.tr

₺7.00

ISBN 978-975-999-787-8

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2015

Beyaz Balina Yayınları

CANAVAR PEŞİNDE - 31

KARGAŞA DÜNYASI

Kertenkele Kral Komodo

Beast Quest

Komodo the Lizard King

ISBN: 978-975-999-787-8

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 29547

© Metin: Working Partners Limited, 2010

© Kapak ve illüstrasyonlar: Steve Sims © Orchard Books 2010

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Filiz Çiçek Bil

Son okuma: Ergül Karakaya

Çeviren: Can Türkyılmaz

Grafik uygulama: Merve Döğer Inceoğlu

Baskı: S.E.M Matbaacılık Sezgin Arslan, İstanbul

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Emintaş San. Sit. No: 101/ 33

Topkapı - Zeytinburnu

Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69

Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

KERTENKELE KRAL
KOMODO

Cağavaz
Pesinde

KARGAŞA DÜNYASI

ADAM BLADE

BUZ ÇÖLÜ

KAYONYA
BATAKLIKLARI

KAYONYA OVALARI

KAYONYA ORMANI

Kayonya

ALTIN VADI

MEATON

Hepinizi selamlıyorum genç kahramanlar!

Tom büyük bir maceraya atılmaya karar verdi ve öğretmenlerin en büyüğü; ustam Aduro'dan öğrendiğim büyülerle onlara yardım etme onuruna eriştim. Tom'un sınavları zorlu olacak; yeni bir krallık, kayıp bir anne ve Velmal'in kontrolünde altı yeni Canavar... Tom yalnızca bir krallığı kurtarmak için değil, ona en yakın kişilerin hayatını kurtarıp, sevginin gücünün kötülükten üstün olduğunu ispatlamak için savaşıyor. Peki, sevgi gerçekten de kötülüğü yenebilir mi? Tom bunu ancak güçlü kalarak ve umudun ateşini hep canlı tutarak öğrenebilir. Umalım da bu ateşi hiçbir hain rüzgâr söndüremesin...

Sevgilerimle,

Çırak Mark

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHILOSOPHY DEPARTMENT

PHILOSOPHY 301

LECTURE NOTES

BY [Name]

DATE

TOPIC

SECTION

LECTURE

DATE

TOPIC

SECTION

LECTURE

DATE

TOPIC

SECTION

LECTURE

DATE

GİRİŞ

Badawi, atkısını burnuna kadar çekerek Kayonya'nın dondurucu çölünde aceleyle yol almaya başladı. Buz gibi soğuk kum taneleri gözlerine batıyor, canını yakıyordu. Diğer kabile üyeleri kürklerinin içinde neredeyse kaybolmuştu, güçlkle ilerliyorlardı. Uzunca bir sıra halinde yürüyen bu insan ve hayvan grubu, tüm gün boyunca çölün zorlu havasında ilerlemekten yorgun düşmüştü.

Her sene bu yolculuğu yapmak zorundaydılar. Çünkü yolculuğun sonunda sıcak topraklara ulaşırlar, yeni dünyadaki pazarda, kürkleri ve değerli metalleri takas ederlerdi. Fakat her yıl yolculuk biraz daha zorlaşıyordu.

Bazı insanlar çölün sıcaktan kavrulduğu topraklardan bahsediyor! diye düşündü Badawi.

Ertesi güne kalmadan çölün diğer ucuna varmak zorundaydılar. Çünkü atlar ancak o zaman rahatça otlayabilecekti.

Tabii varabilirsek...

Takas edilecek kabilenin kuvvetli atlarına yüklemişlerdi. Atlar bu ağır yükün altında, koşumları şingirdayarak yavaş adımlarla ilerliyordu. Badawi'nin atı ise diğerlerinden daha yavaştı;

toynaklarındaki mantar iltihabı her geçen gün kötüleşiyordu.

Mantar salgını yüzünden daha şimdiden iki atı kaybetmişler, geride bıraktıkları atların yüklerini de diğerleri arasında paylaştırmak zorunda kalmışlardı.

Toynaklarındaki iltihap yüzünden artık yürüyemeyecek hale gelen hayvanları, devrildikleri yerde bırakmaktan başka çare yoktu. Badawi birkaç at daha telef olursa çölde mahsur kalacaklarının farkındaydı.

Bu hastalığı sadece Siyah Kaktüs'ün iyileştirebileceği söylenirdi.

Eğer onu zamanında bulamazsak işte o zaman başımız gerçekten dertte demektir, diye düşündü Badawi ve kaşlarını çattı.

Atlar olmadan, satmak için taşıdıkları bütün yükleri çölde bırakmak zorunda

kalırlardı. Ve satış olmaması, kabilenin açlıktan kırılması anlamına gelirdi.

Kayonya'da gece, her zamanki gibi aniden çökmüştü. Karanlık, siyah bir kefen gibi alçalırken, üç aydan ikisi yükselmeye başlamıştı. Rüzgâr azaldı. Badawi, atkısını indirdi ve verdiği nefesin bulutlar halinde gökyüzüne çıkmasını izledi. İleride, sıranın başından sesler yükselmeye başladı. Ve uğultu, kulaktan kulağa, arkaya kadar ulaştı.

Bir ses, "Nihayet bulduk!" diyordu.

Badawi atını hızla en öne, kabile lideri Edwin'in yanına sürdü. Edwin, parmağıyla bir yeri işaret ediyordu. Yükselmeye başlayan üçüncü ayın hemen önünde herkesin görür görmez tanıdığı bir karaltı vardı: Siyah Kaktüs.

Kaktüs, upuzun, zayıf bir adama benziyordu. Kolları açık bir el gibi gökyüzüne yükseliyor, yüzlerce dikenini ay ışığının altında parlıyordu. Badawi atından indi ve kumun üzerinde, elinden geldiğince hızla koşmaya başladı. Kaktüsün suyundan yalnızca birkaç damla bile bütün atları iyileştirmeye yeterdi. Kabile kurtulmuştu!

Fakat arkadaşları aniden durakladı. Kaktüse yirmi adım kala, yarım çember halinde dizilmiş, yaklaşmıyorlardı. Yanlarına gelen Badawi sordu:

“Neyiniz var?”

Birbirlerine bakan adamların sessizliğini Edwin bozdu: “Söylentileri biliyorsun,” dedi kabile lideri. “Siyah Kaktüs’ü koruyan dev...”

Badawi, “Saçmalık!” diye bağırarak liderin sözünü kesti. “Bunlar çocukları

korkutmak için anlatılan masallardan başka bir şey değil.”

Yine de kimse hareket etmiyordu.

“Peki,” dedi Badawi. “Eğer kabiledeki kimsede bir parçacık kaktüs alacak cesaret yoksa ben yaparım, sorun değil.”

Fakat Siyah Kaktüs’e adım adım yaklaşırken gelebilecek bir saldırıya karşı

gözlerini siyah ufuk çizgisinden ayırmayı da ihmal etmedi.

*Peh! Kumdan başka bir şey yok burada.
Ne Canavarı!*

Kaktüsün yanına gelince bıçağını çıkardı ve dizlerinin üzerine çöktü. Kaktüsün yüzeyi ay ışığının altında kapkara bir abanoz gibi parlıyordu. Tehlikeli dikenlerin her biri parmağı kadar olsa da birer iğne gibi inceikti. Dikenler yüzünden bıçağını Siyah Kaktüs'e yaklaştırmak oldukça zordu ama Badawi uygun bir yer buldu ve bıçağını kaktüse saplamayı başardı.

Kableden birinin, "Bu da ne?" diye bağırdığını duydu. Daha arkasına dönmeye fırsat bulamadan Badawi'nin dizlerinin altındaki kumlar sarsılmaya başladı.

Sarsıntının etkisiyle kaktüse çarpan

Badawi, kollarına batan dikenleri tüm şiddetiyle hissetti. Fakat dişlerini sıkarak, çığlık atmamaya çalıştı.

Diğerleri korku içinde geriliyordu. Badawi'nin altındaki kumlar bir kez daha hareketlendi. Fakat Badawi bu defa dengesini korudu. Gözlerini kumdan ayırmıyordu. Kaktüsün diğer yanından döne döne yükselmeye başlayan kum tepesinin içinden, dev bir yaratığın başı görüldü. Uzun, koyu renkli başında, kuvvetli çenesine kadar uzanan turuncu çizgiler vardı. Gövdesinin geri kalanı da dönerek kumdan çıkarken, her biri kara soğana benzeyen dört gözü Badawi'ye kilitlenmişti. Canavarın vücudu ve kuyruğu siyah bir deriyle kaplıydı. Bu derinin üzerinde ise bir zırh işlevi gören turuncu çıkıntılar bulunuyordu. Güdük ön pençeleri

ve kaslı arka ayaklarıyla yerden büyük toz bulutları kaldırarak kuma bastı. Kıvrımlı dili, suya daldırılmış sıcak metal kadar kırmızı ağzında dolaşıp havanın tadına baktı. Bu görüntü karşısında Badawi'nin kanı donmuştu.

Söylentiler doğruydu... Komodo gerçektir!

Dev kuyruğunu savuran Canavar, Badawi'ye doğru saldırıya geçti. Geri geri gitmeye çalışan Badawi korkuyla bıçağını düşürdü. Kabilenin kalanının dehşet dolu çığlıklarını duyunca başını çevirdi ve koşarak kaçtıklarını gördü.

Komodo, Badawi'den birkaç adım uzakta durdu. Sonra arka bacakları üzerinde yükseldi. Canavarın devasa gövdesi, ayı tamamen kapatmıştı. Gırtlığından gelen tıslamanın ardından, başının iki yanında yelpaze gibi iki kulakçık açıldı. Kulakçıklar,

Canavarın öfkesiyle kıpkırmızı parlıyordu. Komodo keskin ön pençelerini Badawi'ye savurdu. Korkudan bacaklarını hareket ettiremeyen Badawi, kollarıyla kendini korumaya çalıştı. Canavar yeniden hücum edince Badawi'nin son çığılığı, çölün sessizliğini bir bıçak gibi yarıp geçti.

BİRİNCİ BÖLÜM

YENİ BİR KRALLIK

Velmal, Freya'yla beraber geçide adımını attı ve Gwildor'dan ayrılmaya hazırlandı. Tom, annesine kavuştuğu anda onu tekrar kaybettiğine inanamıyordu. Velmal kolunu öfkeyle çekiştirip, dönen geçide sürüklemeyen önce Freya son bir kez döndü ve arkasına baktı.

“Hayır!” diye bağırdı Tom. Renkli girişe kadar koştu ve içerideki renk cümbüşüne

göz gezdirdi. Giriş şimdiden küçülmeye başlamıştı. Elenna'nın elini omuzunda hissetti.

Tom'u kendisine doğru çeviren Elenna, "Emin misin?" diye sordu. "Bu geçit *her yere* gidiyor olabilir... Ve bir daha asla geri dönemeyebilirsin."

"Mecburum!" diye bağırdı Tom. Fırtına ve Gümüş de yanlarına gelmişti. "Freya... O benim annem..."

Elenna başını salladı. "O halde biz de geliyoruz."

Tom ve Elenna geçide doğru döndüler. "Hazır mısın?" diye sordu Tom.

Elenna, kendinden emin bir sesle, "Her zaman," diye yanıtladı.

Arkadaşlarıyla beraber geçide adım atan Tom, girişin yavaşça kapandığını fark etti.

Vücudu güçlü bir rüzgârla sürüklenmeye başladı.

Düşüyorum... diye düşündü. Ama hayır, düşmüyordu çünkü burada, çarpacağı bir zemin yoktu.

Tom havada dengesini buldu. Sonra etrafında dönüp duran gökkuşağı renklerine baktı. İçinde buldukları boğaz, neredeyse dört adam genişliğindeydi. Ayağına bir şeyin sürtündüğünü hissedince arkasına baktı.

“Elenna!”

“Bu geçit bizi nereye götürüyor Tom?” diye bağırdı kız. Geçitteki kuvvetli rüzgâr nedeniyle Tom’a sesini duyurmakta güçlük çekiyordu.

Tom, “Bilmiyorum,” diye itiraf etti. Elenna’nın aklının karıştığı yüzünden

belliydi ama korkmadığı açıktı. Hemen arkasında havada dörtnala ilerleyen Fırtına ve dili dışarıda, heyecanla havlayan Gümüş göründü. Peki, Velmal neredeydi? Ya annesi?..

Tekrar önüne döndüğünde gözüne, tünelin ilerisinde mor bir hareketlenme takıldı. Velmal'in elbisesiydi bu! Kötü Büyücü çok uzakta değildi. Freya'nın kolunu sıkıca kavramıştı. Freya'nın kömür karası saçları birer yılan gibi başının etrafında uçuşuyordu. Velmal'in elbisesi ise rüzgârla havalanmıştı.

Tom, Elenna'ya dönüp, "Annemi kurtarmak zorundayım!" diye bağırdı. Sonra ışıktan tünelde dalışa geçti. Görünmez güçler vücudunu savuruyor, onu tünelin duvarlarına çarpmaya

çalışıyordu. Fakat Tom, bir okyanusun dalgalarıyla savaşır gibi direniyor, kollarını ve omuzlarını düz tutarak ilerliyordu.

Dostlarından uzaklaşıyor olsa da her geçen saniye Velmal'le arayı kapatıyordu. Dişlerini kenetledi ve daha da hızlandı. Kötü büyücü, Tom'un geldiğini hissetmiş olmalıydı ki arkasını döndü ve öfkeyle tısladı. Tom, büyücünün, Freya'nın bileğini sıkıca kavradığını gördü.

“Bırak onu!” diye bağırdı.

Velmal korkunç bir kahkahayla yanıt verdi. “Asla! O, seçimini yaptı ve artık sonsuza kadar benim hizmetkârım olacak.”

Azılı düşmanı havada döndü ve Tom'a doğru dev bir yıldırım gönderdi. Tom aceleyle kalkanını kaldırıp, yıldırımı durdurmaya çalıştı. Yıldırımın kalkana

çarpmasıyla oluşan patlama, az kalsın kulaklarını sağır edecekti. Bir anda her yer dumanla kaplandı. Velmal'in yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

“Beni durdurmak için bundan fazlası gerekecek!” diye bağırdı Tom. Ve havayı bacaklarıyla iterek tekrar dalışa geçti.

Velmal dönüp bir ateş topu gönderdi. Fakat bu sefer Tom'u değil, geçidin yan duvarını hedef almıştı. Freya'yı zorla sürükleyerek, ateş topunun açtığı yarığa yaklaştı.

Son bir gür kahkaha daha atan Velmal, yarığın kenarına tutundu ve içinden geçti. Freya dışarı çıkmadan önce son kez Tom'a baktı. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Sonra kötü büyücüyle beraber yok oldular.

Yarığa doğru ilerlerken korkunç bir şüphe, Tom'u içten içe kemirmeye başlamıştı. Belki de Velmal başından beri haklıydı?

Yoksa Velmal'in kötülüğü, annemin kalbini tamamen ele mi geçirdi? Artık onun için çok mu geç?

Tom yanına varır varmaz yarık, sanki daha önce hiç açılmamış gibi kapandı. Kılıcıyla geçidin duvarında yeni bir yarık açmaya çalışsa da hiçbir faydası yoktu. Kılıç sanki renkli bir denize saplanıyormuş gibi duvardan geçip gidiyordu. Tom, sihirli tünelin akıntısıyla ümitsizce sürüklenirken öfkeyle bağırdı.

Arkasından Elenna'nın yaklaştığını gördü. Elenna, rüzgâr yüzünden gözlerini kısmak zorunda kalmıştı ve bacaklarıyla hız kazanmaya çalışıyordu. Ani bir darbe Tom'u duvara savurunca, Elenna son anda kolundan yakaladı.

“Sen iyi misin?” diye sordu Tom'a.

Beklenmedik bir şekilde duvarın renkleri söndü ve Tom, duvarın arkasından gökyüzünün belirmediğini gördü. “Neler oluyor?” diye bağırdı.

Geçit aniden buharlaşınca, yerçekiminin etkisiyle düşmeye başladılar.

Yere çarpıp defalarca yuvarlanan Tom, ciğerlerindeki tüm havanın aniden boşaldığını hissetti. Arkasından çığlık atan Elenna'yı duyabiliyordu.

Tom başını kaldırıncı Fırtına'nın çok daha yumuşak bir iniş yaptığını ve çimenlerin üzerinde dörtnala koşarak ona doğru geldiğini gördü.

Ayağa kalktı ve yaralanıp yaralanmadığını kontrol etmek için kendini yokladı. Kılıcını ve kalkanını alıp etrafına bakındı. Diz boyu otlarla kaplı bu alan, göz alabildiğine uzanıyordu. İleride yükselen dağların hemen üzerinde; devasa, soluk sarı renkli güneş, gözlerini alıyordu.

Yeni krallık ne kadar da garipti...

Birden cılız bir inleme duydu.

“Gümüş!” diye bağırdı Elenna. Sesin geldiği yere Tom’dan önce koşmaya başlamıştı. Tom da hızla arkadaşını takip etti.

Gümüş’ü çimenli bir tepenin altında buldular. Kurt yana yatmış, ön bacağına dikkatle kokluyor, uysal bir şekilde Elenna’ya bakıyordu.

Gümüş’ün yanına çöken Elenna, kurdun kulaklarını sevmeye başladı.

“Ne oldu oğlum?” Bacağına dokunur dokunmaz kurt acıyla irkilip inledi. Tom bacağın alt kemiğinin ters döndüğünü görebiliyordu.

“Tom,” dedi Elenna. “Gümüş’ün bacağı kırılmış!”

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DEPARTMENT OF CHEMISTRY
5800 S. UNIVERSITY AVENUE
CHICAGO, ILLINOIS 60637
TEL: (773) 835-3100
FAX: (773) 835-3101
WWW: WWW.CHEM.UCHICAGO.EDU

İKİNCİ BÖLÜM KAYONYA'DA BİR GÖREV

Tom, kemerindeki zümrüde uzandı. Mücevherin iyileştirme gücü, daha önce pek çok görevde işlerine yaramıştı. Bir eliyle kırığı sabitleyen Tom, diğer elindeki zümrüdü yaralı bacağın üzerinde gezdirdi. Kurt başını kaldırdı ve bitkinlikle hırladı. Elenna kurdu şefkatle okşadı.

Fakat hiçbir şey olmadı. Mücevher soğuk ve cansız bir şekilde ellerinde öylece duruyordu.

“Bir terslik mi var?” diye sordu Elenna.

Tom başını sallayarak, “İşe yaramıyor,” diye yanıtladı. “Sanki görünmez bir engel var gibi.”

Elenna, “Fakat işe yaramak *zorunda*,” dedi. Mücevheri Tom’un elinden kaptı ve kırık kemiğe biraz daha yaklaştırdı. Hiçbir faydası yoktu. Gümüş titredi ve başını yere yasladı. Elenna’nın gözleri öfkeyle yaşardı. Tom, Elenna’nın parmaklarını çözüp zümrüdü yavaşça aldı.

“Sen de biliyorsun ki,” diye söze başladı nazikçe, “mücevherleri yalnızca ben kullanabiliyorum.”

Elenna yere sert bir yumruk attı. “O halde neden işe yaramıyor?”

Mücevheri tekrar bacağıın üzerine getiren Tom, gözlerini kapadı.

Elenna'yı yüzüstü bırakamam, diye düşündü. Gümüş'e yalnızca ben yardım edebilirim. Zümrüt hafifçe parlamaya başlamıştı.

Nefesini tutan Elenna, "Evet! Tom, başarıyorsun!" dedi.

Tom gözlerini açtı ve Gümüş'ün bacağına düzeldiğini gördü. Zümrütten yayılan yeşil ışık Elenna'nın yüzünü

aydınlatıyordu. Arkadaşı mutlu bir kahkahayla başını Tom'a çevirdi.

Gümüş çevik bir hareketle ayağa fırladı. Minnetle Tom'un yüzünü yaladı ve neşeyle daireler çizerek koşmaya başladı. Bakışlarını Elenna'ya çeviren Tom, gülümsüyordu ama içinde bir endişe vardı. Büyü ilk defa işe yaramamıştı. Neden? Aklına hiçbir sebep gelmiyordu.

Mücevheri yerine koydu ve Velmal ile Freya'dan bir iz var mı diye etrafına bakındı. Avantia'daki ovaları andıran bu yerde, çimenlerle dolu tepecikleri süsleyen birkaç kayadan başka bir şey yoktu.

Elenna, "Neredeyiz?" diye sordu.

Tom, boynundan tılsımı çıkardı ve arkasını çevirdi. Gwildor'u gösteren harita siliniyordu ve birkaç saniye içinde yok oldu. Silinenlerin yerine yeni çizgilerin belirmediğini

gören Tom'un ağızı şaşkınlıkla açıldı. Artık haritada, yeni krallığın bölgeleri ve yolları vardı. Resmin üzerinde, sanki görünmez bir elle yazılırcasına yeni bir kelime belirdi: *KAYONYA*.

Elenna hayretle, "Kayonya'yı daha önce hiç duymamıştım!" diye mırıldandı.

Kalın bir ses, "Zaten duymana gerek yoktu," dedi. *Baba?* diye içinden geçiren Tom hızla arkasına döndü. Aduro ve Taladon'un görüntüleri yan yana duruyordu. Otların arasında gezinen esinti kuvvetlendikçe görüntülerin dış çizgileri titriyor ve soluyordu. Tom, iki görüntünün hemen arkasında Kral Hugo'nun tahtını seçebiliyordu. O anda, Avantia'dan bu kadar uzun zamandır ayrı kalmanın verdiği yalnızlık ve özlem hissi, kalbine bir ok gibi saplandı.

“Selamlar Tom ve Elenna,” dedi Aduro.
“Sizi bulmakta epey zorlandık. Gwildor’dan
çok uzağa gitmişsiniz...”

Tom sihirli geçidi ve Velmal’in kaçışını
kısaca anlattı.

“Bu görevi kendiniz seçtiniz,” dedi
Taladon. “Ve tamamlamak da sizin
elinizde...”

Freya aklına gelince Tom'un öfkesi yeniden canlandı. "Bana annemden bahsetmeyi düşünüyor muydun?" diye sordu.

Taladon bakışlarını yere çevirdi. "Sana söylemem gereken çok şey var," dedi. "Freya'yla, kendimle ve diğer pek çok şeyle ilgili. Ve bir gün... Söz veriyorum anlatacağım."

"Avantia'ya döndüğünüzde konuşacak bol zamanınız olacak," diye araya girdi Aduro. "Ama şu an Tom'un yüzleşmesi gereken bir Görev var."

Tom, Freya'nın ona ihtiyacı olduğunu ve soruların bekleyebileceğini düşündükçe öfkесinin giderek dindiğini fark etti. "Peki, bu Görevde ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.

“Şunu unutma ki annenin hayatı gerçekten de senin ellerinde,” dedi Taladon. Tom, “annen” kelimesi dudaklarından dökülürken babasının sesinin çatladığını ve kısıldığını hissetti. *Uzun yıllar boyunca annemden ayrı kalmanın onun için ne kadar zor olduğunu hiç düşünmemiştim*, diye aklından geçirdi.

Hikâyeyi Aduro devraldı: “Burada, yani Kayonya’da, annenin kurtuluşunun anahtarları Velmal’in altı Canavarında saklı.” Büyücü, cümlesini tamamladıktan sonra görüntü titremeye başladı.

Tom, “Bekleyin! Daha fazlasına ihtiyacım var,” diye seslendi.

Kral Hugo’nun tahtı gözden kayboldu. Taladon ve Aduro’nun görüntüleri de yavaşça silinmeye başladı. Tom, Aduro’nun

derinden gelen sesini zorlukla duyabiliyordu:
“Merak etme Tom. Başkasını yollayacağım.”

Ve ikisi de tamamen yok oldular.

Tom, Elenna'nın, omuzunu kavradığını hissetti. “Meraklanma, ben hâlâ yanındayım.”

Tom gülümsedi. Bir Görevde onlardan daha iyi arkadaşlar bulmasına imkân yoktu. Fakat Aduro “Başkasını...” derken kimi kastetmişti? Elbisesinden sihirli pusulayı çıkardı. Pusulanın ibresi, “Kader” ve “Ölüm” ifadeleri arasında durmadan gidip geliyordu. Sanki görünmez bir güç nedeniyle iki tarafta da durmayı reddediyor gibiydi. Tom somurtarak içinden *Velmal!* dedi. Diğer Görevlerinde onu yalnız bırakmayan büyülere bu kez güvenemeyeceğini artık daha iyi anlıyordu.

Pusulayı bir kez daha salladı ama ibre amaçsızca dönmeye devam etti.

Elenna, “Bunun anlamı ne?” diye sordu.

Tom birkaç saniyelik sessizliğin ardından başını pusuladan kaldırıp Elenna’ya baktı. “Anlamı şu...” dedi. “Başımızın çaresine bakacağız.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM BUZ ÇÖLÜNE DOĞRU

“Üzülme!” dedi Elenna. “Pusulaya ihtiyacımız yok. En azından tılsım hâlâ bizde. Aduro ona her zaman güvenilebileceğimizi söylemişti. Öyle değil mi?”

Tom kendinden emin bir şekilde pusulayı yerine koydu.

“Kesinlikle,” dedi. Elenna sayesinde güveni yerine gelmişti. “Ve beraber

olduğumuz sürece, Velmal'in karşımıza çıkaracağı hiçbir şey bize engel olamaz.”

Bu kez tılsımı boynundan çıkarıp avucunda tuttu. İzlemeleri gereken yol kıvrılarak kuzeye uzanıyor ve bir çöle ulaşıyordu.

Elenna, “Bu çok garip. Çöller normalde krallıkların güneyinde olur. Kuzey ise soğuktur,” dedi.

“Kayonya'da hiçbir şeyin *normal* olmadığını düşünmeye başladım,” dedi Tom. Tılsıma baktıklarında çöldeki kumların arasında bir kertenkele resmi bulunduğunu gördüler. Altında ise “Komodo” yazıyordu.

Elenna, “Eskiden amcamla yakaladığımız kertenkelelere benziyor,” dedi.

Tom onun gibi düşünmüyordu,

Elenna'ya, "İçimden bir his, bunun o kadar kolay olmayacağını söylüyor. Hadi... Yola çıkalım artık," diye karşılık verdi.

Ayağıyla Fırtına'nın üzengisinden destek alıp eyere çıktı ve Elenna'nın da arkasına çıkmasına yardım etti. Ardından dizginleri yavaşça çekince at, başını kaldırdı.

Tom gülerek, "Anlaşılan Fırtına da bir an önce yola çıkmak istiyor," dedi. Onu bacaklarıyla hafifçe dürtünce Fırtına komutu aldı ve yürümeye başladı. Gümüş ise yarışmaya şimdiden başlamış, pembe dili bir karış dışarıda, daireler çizerek koşuyordu. Az önceki sakatlığından hiç iz yoktu.

Yer yer engebeli olsa da yol genellikle düzdü ve Tom, Fırtına'nın bu yolda rahatlıkla dörtnala gidebileceğini biliyordu. Bu yüzden yola dikkat etmek yerine

düşünmeye fırsat bulabildi: *Aduro'nun onlara yardım etmesi için yollayacağını söylediği "Başkası" kimdi ya da neydi?*

Tom ve dostları kuzeyde epey yol kat etti. En sonunda küçük bir nehre ulaştınca Tom, Fırtına'yı su içmesi için oraya doğru sürdü. Gümüş ise heyecanla suya atladı.

"Eğer bu hızla gidersek," dedi Tom.
"Sıradaki Canavara kısa sürede ulaşırız."

Kayonya'yı ısıtan parlak sarı renkli güneş bir anda yumurta sarısına döndü. Ve hiç vakit kaybetmeden batmaya başlayıp kıpkırmızı oldu.

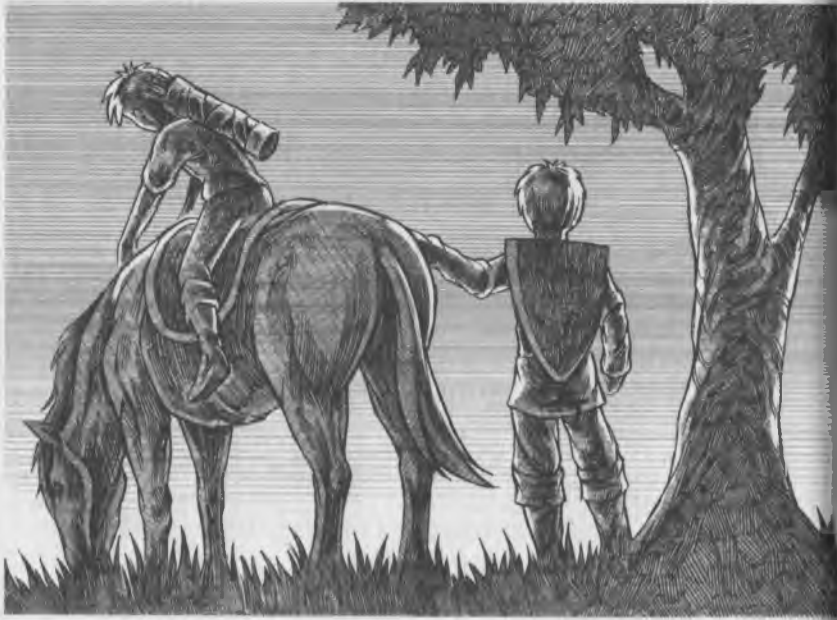
Elenna şaşkınlık içinde güneşi izlerken, "Hiç bu kadar hızlı hareket eden güneş görmemiştim!" dedi.

Tom yutkundu. Arkadaşı çok haklıydı. Taladon ve Aduro'yla karşılaştıklarında güneş tepedeydi. Şimdi ise batmak üzereydi ve ışıyla beraber sıcaklığını da götürüyordu. Tom, eyerden inip matarasını doldurana kadar güneş yok olmuştu. Gün batımı, matarayı doldurmasından daha kısa sürmüştü.

Tom'un alnındaki ter daha kurumamışken ortalık simsiyah olmuştu. Bu karanlıkta Elenna'yı zorlukla görebiliyordu. Kuş sesleri kesildi ve Gümüş tuhaf bir sesle inledi.

Elenna, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Tom, "Sanırım biraz uyumayı deneyebiliriz," diyerek yanıtladı. "Eğer gece böylesine çabuk çöküyorsa güneş kim bilir ne zaman yeniden yükselir?"

Tom elleriyle yoklayarak Fırtına'nın eyerinin gözüne ulaştı. İçinden iki örtü çıkardı ve birini, ancak gölge gibi seçebildiği Elenna'ya uzattı.

Ateş yakabilmek bir yana, odun bulmaları bile mümkün görünmüyordu. Tom, sert zemine uzandı. Hemen yanında Elenna'nın da aynısını yaptığını duyabiliyordu.

“Sence Avantia’yı bir daha görebilecek miyiz?” dedi Elenna. Karanlıkta sesi ufak bir çocuğunki gibi çıkıyordu.

“Umarım,” diye yanıtladı Tom. O sırada başlarının üzerinde yükselen üç ayı fark ettiler. Tom, “Fakat şundan eminim,” diye ekledi. “Eğer gücümüzü kaybetmezsek, sonunda Velmal’i yenmenin bir yolunu bulabiliriz.”

Gümüş esneyince dişlerinin beyaz ışıltısı gözlerini kamaştırdı.

Tom başını, gökyüzünde asılı duran gümüş paralara benzeyen üç aya yeniden çevirdiğinde midesinin guruldadığını duydu. Aylar, gökte yavaşça yay çizerek geziyordu. Fakat hiç yıldız yoktu.

Velmal annemi nereye götürdü? diye düşündü Tom. Kötü Büyücü’nün sinsisi

gölüşü, zihninde kıpkırmızı bir meşale gibi yandı.

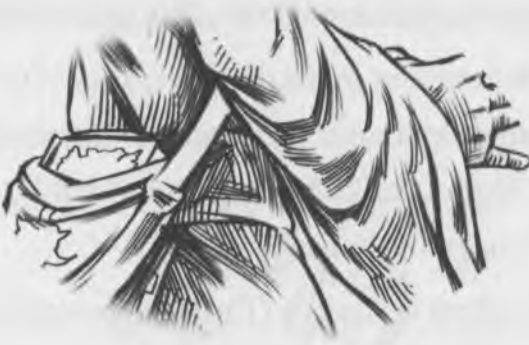
“Damarlarımdaki kan akmaya devam ettiği sürece..” diye mırıldandı. Sonra uyumak için yana döndü. “Tüm kötülüklerin hesabını sormak için elimden geleni yapacağım.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ESKİ BİR DOST

Göz kapaklarına batmaya başlayan ışık yüzünden aniden uyanan Tom, ayağa fırladı ve kılıcına uzandı. Gözlerini kısarak aceleyle kurdukları kamp yerine baktı. Güneş masmavi gökyüzünde, suyun içinde süzülen bir baloncuk gibi hızla yükseliyordu.

Fırtına kişnedi ve yelesini şaşkınlıkla sallayarak gerindi. Elenna, güneşten kaçmak ister gibi başını kollarının arasına

gömmüş, yüzüstü yatıyordu. Tom kılıcını yerine koydu ve arkadaşını sarsıp uyandırdı.

Elenna uykulu gözlerle, “Ne oldu?” diye sordu.

Tom gökyüzünü göstererek, “Baksana!” dedi. Elenna kalktığına güneş ikisini de kavurmaya başlamıştı.

Boynunu koklayan Gümüş’ü severken, “Acaba ne kadar uyuduk?” dedi Elenna.

“Bilemiyorum,” dedi Tom gerinerek. “Ama bana, sıradan bir gece uykusuymuş gibi gelmiyor.”

Gümüş aniden arka ayakları üzerinde yükseldi ve havlamaya başladı. Tom ve Elenna hızla arkalarına döndüler. Nehrin tam ortasında ayakta duran biri vardı ve diğer yöne bakıyordu. Adam onlara döndüğünde Tom kılıcının kabzasını kavradı. Yüzüne dikkatlice bakınca büyük

bir rahatlama hissetti. *Bu yüzü tanıyorum!*
diye düşündü.

Elenna sevinçle, “Bu Mark!” diye bağırdı.

Aduro’nun çırağı dişlerini göstererek
sırıttı.

Tom hayretle, "İyi ama sen burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Mark ayaklarının üzerinden akan suya baktı.

"Aman ya!" dedi kaşlarını çatarak. "Görüyorsunuz değil mi? Hiçbir büyüü doğru yapamıyorum."

Tom ve Elenna kahkahayla gülmeye başladı. Acemi büyücü akıntıdan çıkar çıkmaz ayakları kurudu.

Büyücü olmanın faydalarından biri, diye düşündü Tom.

Mark, "Ve sorunun cevabına gelince... beni ustam gönderdi," diye devam etti.

"Ah, demek Aduro başkasını göndereceğini söylerken senden bahsediyordu," dedi Elenna.

Mark'ın gülüşü aniden soldu ve

sesi ciddileşti. “Ben uzun bir süredir buradaydım,” dedi. “Savaşçı Kraliçe'nin sarayında yaşıyorum. Yani...”

Sonra duraksadı. “Yani bu krallığın hükümdarından bahsediyorum...”

Tom, “İçimden bir ses bu işin bu kadar basit olmadığını söylüyor,” dedi.

Mark başıyla onayladı. “Artık Velmal bu topraklarda yaşadığı için, Kraliçe Romaine tahtının tehlikede olmasından korkuyor. Yoksa Kötü Büyücü buraya neden gelsin ki? Kraliçe'nin, herhangi bir saldırıya karşı savunma planları kurmasına yardımcı oluyorum. Çünkü öyle ya da böyle, Velmal bir gün saldıracak.”

“Peki ya Freya?” diye sordu Tom. Bu sözün ağzından dökülmesine engel olamamıştı. Tabii ki Kayonya'yı

kurtarmak istiyordu ama Freya'yı aklından çıkaramıyordu. "Peki... Anneme ne olacak?"

Mark gözlerini kaçırdı.

"Söyle bana," diye üsteledi Tom. "Lütfen!"

"Korkarım ki annenin kaderi artık Velmal'in ellerinde," dedi Mark. "Büyü gücüm sayesinde onun gerçekten çok hasta olduğunu gördüm."

Tom yumruklarını sıktı. Annesinin gözlerindeki üzüntüyü gördükten sonra o da bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenmişti. Yavaşça, "Devam et," dedi.

Mark, gözlerini Tom'a dikti. "Sakın ümidini kaybetme Tom," dedi. "Freya'ya yardım etmenin bir yolu var: Vücudundaki zehirli iltihabı sökmek için bir ilaç."

Tom'un kalp atışları hızlandı. "Nasıl bir ilaç? Her yere gider, her şeyi yaparım..."

Mark büyük bir ciddiyetle, “Bahsettiğim ilaç tek bir şey değil,” dedi. “Altı sihirli malzemenin birleşimi... Malzemeler karışınca bir iksir oluşturuyor. İşte tedavimiz o iksir olacak.”

Tom hiç beklemeden kılıcını çekti. “O halde Görevimiz belli.”

Mark, “Ama Velmal seni engellemek için elinden geleni yapacaktır,” diye uyardı onu. “Aduro ve Taladon’un da seni uyardığı gibi: Kayonya’nın kendine özgü Canavarları var. Ve bu Canavarlar sihirli iksirin malzemelerini koruyor.”

“Daha önce pek çok Canavarla karşılaştık,” dedi Tom. “Üstesinden geleceğimize eminim.”

“Bence de,” diye ekledi kararlılıkla Elenna. Mark yeniden gülümsedi. “O halde

size bol şans Avantia'nın kahramanları.” Ardından sanki bulutla kaplanmış gibi kaybolmaya başladı. “Artık gitmeliyim. Ama unutmadan...” hızla cebine uzandı ve büyük bir kese çıkardı. “Görevinizde yorgun düşmeyin diye biraz yiyecek getirdim.” Keseyi yavaşça Tom'a attı.

Keseyi yakalamak için öne doğru hamle yapan Tom, “Sağ ol,” dedi. Başını kaldırdığında Mark kaybolmuştu.

Keseyi açınca dumanı tüten, taptaze bir ekmele karşılaştı. Yanında ise kurutulmuş et ve üç elma vardı. Tom ekmeği Elenna'ya uzattı. Elenna öylesine acıkmıştı ki neredeyse ekmeğin üzerine atladı. Tom ise dişlerini elmaya geçirdi ve meyvenin suyunun ağzına dolmasına izin verdi. Yemek yemeyeli tam iki gün olmuştu.

Kalan elmalardan birini Fırtına'ya uzattı.

“Al bakalım oğlum, bu ziyafet senin de hakkın, sürekli ot yiyerek idare etmek zor olsa gerek.”

Elenna etlerden birini Gümüş'ün önüne fırlattı. Kurt, pençelerini aceleyle ete geçirdi ve minnetle çiğnemeye başladı. Yemeğin kalanını ise sonraya sakladılar.

Tom, “Kim bilir bir daha ne zaman yemek yiyebileceğiz?” dedi.

Yemeğin üzerine mataralarındaki suyu içip tekrar doldurdular. Birkaç dakika sonra yemeğin verdiği coşku azalmış, Tom'un aklı yine Görevine kaymıştı. Demek her zaman olduğu gibi, yine Canavarlarla mücadele etmek zorunda kalacaklardı. Fakat bu kez daha da büyük bir amaç uğruna mücadele edeceklerdi.

Tom, ayağını Fırtına'nın üzengisine yerleştirdi ve hızla eyere çıktı.

Elenna arkasına yerleşirken, "Sen iyi misin Tom?" diye sordu. Anlaşılan, Tom'un canını sıkan bir şeyler olduğunu fark etmişti.

Tom dizginleri kavradı ve Fırtına'yı rotalarına doğru çevirdi.

"İyiyim... İyi olmak zorundayım," diye yanıtladı. "Annem bana güveniyor. Onu yüzüstü bırakamam."

[The text in this section is extremely faint and illegible. It appears to be several paragraphs of text, possibly a description or a list of items, but the characters are too light to read.]

BEŞİNCİ BÖLÜM

TEHLİKELİ KARŞILAŞMA

Uzunca bir koşunun ardından Fırtına'nın burun delikleri terden sıırıslıklam olmuştu. Fakat Tom yine de durmadı. Bu Görevin önemi çok büyüktü ve Fırtına'nın onu gururlandıracak kadar dayanıklı olduğunu biliyordu. Fırtına'nın toynaklarından çıkan ses, gerçekten de bir fırtına kadar gürültülüydü. Tom, konuşmak zorunda olmadığı için seviniyordu. Zaten annesinin solgun yüzü bir türlü aklından çıkmıyordu.

Freya'ya yardım etmeden önce, altı Canavarı daha yenmesi gerekiyordu. Yani bu, hayatını tehlikeye atacağı altı yeni savaş daha demekti.

Velmal'in yaratıklarıyla her gün savaşmam gerekse de bunu başaracağım, diye kendine söz verdi.

Tom'un kulağına ıslık sesi gibi gelen rüzgârlı hava, her dakika biraz daha soğumaya başladı. Hâlâ doğru yönde ilerlediklerinden emin olamadığı için haritayı çıkardı.

"Bu işte bir terslik var," dedi Elenna. Tom, hemen arkasında oturan arkadaşının ürperdiğini hissedebiliyordu. "Eğer bir çöle doğru ilerliyorsak havanın ısınması gerekmez mi?"

Yanlarında koşmakta olan Gümüş için

sorun yok gibiydi. Kalın kürkü onu, en soğuk havadan bile korurdu. Fakat Tom da ürpermeye başlamıştı.

“Ben de anlamadım,” diye yanıtladı.
“Yine de haritaya sadık kalmalıyız.”

Tekrar yola koyulduklarında Tom, keskin rüzgârın içine işlediğini hissetti. Tüyleri diken diken olmuş, dizginleri tutan eli bembeyaz, uyuşuk bir pençeye benzemişti. Elenna vücut ısısını kaybetmemek için Tom’a arkadan sımsıkı sarılmıştı. Yol aldıkları tepenin zirvesine ulaştıklarında nihayet Kayonya Çölü’nü gördüler.

Ufuk çizgisine kadar her yer kumlarla kaplıydı. Burası bomboş bir alandı. Bu kara düzlükte oradan oraya sürüklenen kumlar, bulut kümelerine benziyordu.

Esen rüzgâr, Tom'un kulağına, yalnız bir kurdun uluması gibi geliyordu.

Yokuşu gösteren Elenna, "Şuraya bak!" diye bağırdı.

Tom arkadaşının gösterdiği yerde, koyun sürüsü gibi toplanmış bir grup at arabası gördü. Bazılarının üstü örtülüydü. İnsanlar yaktıkları korunaklı ateşin çevresine toplanmış ısınmaya çalışıyordu. Küçük bir grup ise kampın etrafında dolaşüyor, atları kontrol ediyordu. Hepsi de neredeyse ayak bileklerine kadar gelen kalın kürklere sarınmış, yüzleriyle başlarını kürk şapkalarla ve atkılarla kapatmışlardı.

"Belki onlardan biraz giyecek satın alabiliriz," dedi Tom.

Elenna ise kararsızdı. Gergin bir ses tonuyla, "Eğer dostça davranırlarsa neden olmasın?" dedi.

Gruptaki birkaç kişinin onları izlediğini fark ettiler. Fakat hiçbiri Tom ve Elenna'ya doğru bir hamle yapmadı.

“Başka seçeneğimiz yok,” dedi Tom. Ardından Fırtına'yı kampa doğru çevirdi ve bu uzun koşunun ardından yorgun düşen Gümüş'le beraber dörtnala ilerlemeye başladılar.

Kabile üyelerinden birkaçı, Tom'un yokuş aşağı hızla yaklaştığını görünce ayağa kalktı. İçlerinden biri öne çıktı ve yüzündeki atkıyı açtı. İnce yüzlü, gözleri yorgunluktan çökmüş, gri sakallı bir adamdı bu.

Liderleri bu adam herhalde, diye düşündü Tom. Fırtına'yı durdurdu.

“Merhabalar,” dedi yabancıya. Bu soğuk havada dişleri takırdamadan konuşmak çok zordu.

Adam şüpheli gözlerle ikisini süzdü. Bakışları Tom'un kılıcına takıldı.

“Size de selamlar olsun gezginler,” diye yanıtladı. “Sizi buralara hangi rüzgâr attı?”

“Çölde bir şey arıyoruz,” diye açıkladı Tom. “Ve eğer sizde fazlaysa biraz kürke ihtiyacımız var.”

Adam bir anda rahatlamıştı.

“Olmaz mı!” dedi. Sonra beklemeden ekledi: “Tabii sizin de fazladan paranız varsa... Gerçi bu çölde ölüm, bize fazla seçenek bırakmıyor. Beni takip edin.”

Tom ile Elenna attan indiler ve Fırtına'yı dizginlerinden tutup kampa kadar götürdüler. Diğer kabile üyeleri, gözlerini ziyaretçilere dikmişti. Gümüş sessizce sahibesinin adımlarını takip ediyordu. Yaşlı adam arabalardan birinin üstündeki örtüyü

kaldırıp kenara attı. Ve arabadan yamalı iki kürk ceket çıkardı.

“Bunlar üstünüze olur sanırım,” dedi.
“Peki, neyle ödeyeceksiniz?”

Tom, Elenna'ya baktı. Dudakları soğuktan moraran Elenna, kıyafetinin cebine uzandı ve Gökkuşığı Ormanı'ndan aldığı altınlardan üçünü çıkardı. Elleri titreyerek altınları satıcıya uzattı. Adam altınların gerçek olup olmadığını dişleriyle teker teker kontrol ettikten sonra keyifle başını salladı.

“Sorun yok,” dedi ve kürkleri verdi. Birini Elenna'ya uzatan Tom, kendine kalan kürkü hızla giydi. Adam bir anda eski ciddi ifadesine büründü. Anlaşılan gezginleri ateşin başına davet etmeye niyeti yoktu.

Tom gitmek için arkasını döndü. Fakat

Elenna'nın gözleri yakındaki atlardan birine takılmıştı. Hasta görüldüğünü ve toynaklarını huysuzca yere vurup durduğunu fark etmişti.

“Onun nesi var?” diye sordu.

“Hastalandı,” diye yanıtladı adam.

“Aslında atların çoğunda var bu hastalık. Toynaklarında mantara benzer bir şey çıktı.”

Atlardan biri, aniden yere devrildi ve gözleri dönmeye başladı. Buzlu zeminin üzerinde verdiği her nefes, bulut şeklinde göğe yükseliyordu. Tom içinden; *eğer yerde öylece yatmaya devam ederse donarak ölmesi uzun sürmez*, diye geçirdi.

Atın yardımına koşan Elenna, “Zavallı şey!” dedi. “Hiçbir şey yapamıyor musunuz?”

“Hayır,” dedi yaşlı adam. “Burada neden kısılıp kaldık sanıyorsunuz?”

Elenna, hayvanın burnunu severken gözlerine dolan yaşlara hâkim olamadı.

“Tom, pençeyi kullanmak zorundasın,” dedi ağlamaklı bir sesle. “Tek yolu bu...”

“Pençe mi?” dedi adam şaşırarak.

Kabilenin diğer üyeleri de hızla etrafına toplandılar. Bir kadın, “Ne oluyor Edwin?” diye sordu. “Bu delikanlı atları iyileştirebiliyor mu yoksa?”

Tom, Elenna’ya baktığında yüzünün kıpkırmızı olduğunu gördü. Ama sırrını ortaya çıkardığı için ona kızamazdı. Çünkü atlar için çok endişelenmişti. Epos’un pençesi kesikleri ve zedelenmeleri iyileştirebiliyordu. Peki ama iltihaplara karşı işe yarayabilir miydi? İşe yarasa bile,

bu krallıkta güçlerinin onu, yarı yolda bırakabileceğini şimdiden öğrenmişti. Eğer bu insanlar Tom'un bir sahtekâr olduğunu düşünürse sonra ne olurdu?

Ama başka şansım yok, diye geçirdi içinden.

“Deneyeceğim,” dedi ve pençeyi kalkanından söktü. Kalabalıktan birkaç kişinin heyecanla fısıldaştığını duyabiliyordu. Siyah, dondurucu kumda dizlerinin üstüne çöktü ve pençeyi atın yaralı toynağının üzerine tuttu. Gözlerini kapadı ve iyileştirme gücünü harekete geçirmeye çalıştı.

Hiçbir şey olmadı.

Tom tekrar denedi ama büyüünün bir türlü harekete geçmediğini hissedebiliyordu. Gözlerini açtı.

Etrafındaki kaygılı yüzlere bakarak,
“Özür dilerim,” dedi.

Az önce konuşan kadın öfkeyle, “Deli saçmasıyla vaktimizi harcıyor!” diye bağırdı.

Tom, pençeyi yeniden kalkanına yerleştirirken birkaç kişinin, belindeki parlak mücevherlere dikkatle baktığını fark etti.

“Haydi, Elenna,” dedi. “Artık gitme vakti.”

Ayağa kalktılar ve arabaların arasından geçerek kalabalıktan uzaklaşmaya başladılar. Kimse onları takip etmeye çalışmamıştı. Tom sorunsuz bir şekilde kaçabileceklerini düşünüyordu.

Elenna’ya, “Büyünün işe yaramayacağını bilmeliydim!” diye söylendi. “Neden boşuna denedim ki?”

Hemen arkasında, bir bıçağın kınından çıkarıldığını duydu.

Elenna ıglık atarak, “Tom!” dedi.

Tom arkasına döner dönmez Elenna'nın, bir adam tarafından rehin alındıgını gördü. Alıktan iyice zayıflamış ama gogus ve kol kasları hâlâ belirgin bir adam, arkadaşını omuzundan kavramış ve elindeki kıvrımlı haneri boğazına dayamıştı. Gümüş, dişlerini göstererek hırladı ama řu an saldırmamasının daha iyi olacağını biliyordu.

“O kemeri vermeden hiçbir yere gidemezsin,” dedi adam. Gün ışığında parlayan bıçak, hızlı bir ölüm vaat ediyordu. Ve Tom hızlı hareket etmezse Elenna hayatını kaybedebilirdi!

ALTINCI BÖLÜM SİYAH KAKTÜS

“Ne istiyorsun?” diye sordu Tom.

Adam gözlerini kıstı. Sonra çenesiyle Tom’un belini işaret ederek, “Öncelikle şu kemeri,” dedi. “O taşlar iyi para eder. Hatta belki atları iyileştirmek için ilaç almaya bile yeter.”

Kabilenin kalanı Tom’un arkasına toplandı. Artık hiçbir kaçış yolu kalmamıştı. İnsanların ne kadar çaresiz durumda olduklarını görebiliyordu.

Tom, "Sana kemeri veremem," dedi. Altı mücevherin verdiği güçler olmadan bu Görevleri asla başaramazdı. Ve annesi sonsuza kadar Velmal'in esiri olarak kalabilirdi.

"O zaman kız ölür," diye yanıtladı adam. Bıçağı biraz daha bastırınca Elenna'nın boynundan bir damla kan süzölmeye başladı.

"Pes etme!" diye bağırdı Elenna. "Kemerini sakın verme Tom!"

Tom, *başka seçeneğim yok*, diye düşündü. Derin bir nefes aldı ve kemeri çözmeye başladı.

"Bekle!" dedi Elenna. Gözlerini, kalabalığın arkasındaki bir yere dikmişti. Tom heyecanla arkasına döndü.

Daha önce tanıştıkları yaşlı adam öne çıktı. Omuzlarını dikleştirdi ve Elenna'yı rehin alan adama dönüp başıyla sert bir işaret yaptı.

“Bu kabileyi sen mi yönetiyorsun?” diye sordu Elenna.

“Evet, burada lider benim,” dedi adam. “İsmim Edwin.”

Adam cümlesini bitirir bitirmez Elenna devam etti. “Eğer atlarınızı iyileştirirsek bizi bırakır mısınız? İsteddiğiniz bu, öyle değil mi?”

Ne yapmaya çalışıyor, diye düşündü Tom. Bunu zaten bir kez denedik ve işe yaramadı.

“Büyünüzün hiçbir işe yaramadığını gördük,” diye yanıtladı Edwin. “Size neden inanalım ki?”

“Çünkü bir tedavi yolu bulmanıza yardımcı olabiliriz,” dedi Elenna. Sonra bakışlarını, *öyle değil mi?* dercesine Tom'a çevirdi.

Birkaç dakika önceki kadının sesini tekrar duydular; dalga geçer gibi, “Yapabileceğin hiçbir şey yok kızım,” dedi. “Bizi kurtarabilecek tek şey Siyah Kaktüs.”

Tom içinden heyecanla, *Siyah Kaktüs!* dedi. *Biz de onu arıyoruz zaten.* Hızlı karar vermek zorundaydı.

“Kaktüsü getireceğim,” dedi.

Kabilenin birkaç üyesi kahkahalara boğuldu.

Elenna'yı tutan adam, “Kaktüsü getirmek bir yana, onun yanına bile yaklaşamazsınız,” dedi. “İçimizden biri bunu denedi ve belasını buldu.”

Kalabalıkta mırıldanmalar başladı.

Ardından biri bağırdı: “Öldür onu!”

Tom hızla öne çıkarak, “Pekâlâ,” dedi.

“Kemer sizindir.”

Elenna, “Hayır!” diye bağırsa da Tom onu dinlemedi. Çünkü aklında başka bir plan vardı.

Kemeri çözdü ve Elenna’yı tutan adama attı. Fakat planın işe yaraması için kemeri epey yüksekten atmıştı. Tam da umduğu gibi adam kemeri yakalamak için Elenna’yı tutan kolunu gevşetti. Elenna dişini sıkıp bütün gücüyle dirseğini adamın karnına geçirdi. Acıyla haykıran adam, iki büklüm kıvranmaya başladı.

Hemen harekete geçen Tom, kalkaniyle adamın elindeki bıçağı düşürdü ve bacağına

sert bir tekme indirdi. Kalabalığın içinden bir grup hücum edince, Tom bıçağı aldı ve adama doğrulttu.

“Geri çekilin!” diye bağırdı.

Kalabalık kararsız kaldı. Elenna, elinde yayıyla Tom’un yanında belirdi.

Bacaklarının yanında ise hırlayarak kalabalığı süzen Gümüş vardı.

“Çok iyiydin,” dedi Tom.

Elenna fısıltıyla, “Teşekkür ederim,” diye yanıtladı.

Tom öfkeli gözlerle adama baktı. Fakat kızgınlığı azalmaya başlamıştı.

“Lütfen,” dedi adam. Sesi yalvarır gibi incelmışti. “Lütfen beni öldürme.”

Tom kalabalığa döndü. Duydukları büyük korku yüzlerinden okunabiliyordu. *Bunlar aslında kötü insanlar değil,* diye düşündü Tom. *Hayatta kalmanın bir yolunu arıyorlar sadece.*

Tom doğruldu ve adamın kılıcını, kabileyile arasındaki toprağa sapladı.

“Biz buraya barış için geldik,” dedi. “Ve yine barış içinde gideceğiz!”

Edwin, Tom'a doğru birkaç adım attı. Yüzünde büyük bir ciddiyet vardı. “Yaptıklarımız için özür dilerim,” dedi. “Lütfen anlayın bizi; gerçekten çaresiz durumdayız. Bizi pazara götürecek atlarımız olmazsa kabilemiz çölde ölümü bekleyecek. Başka seçeneğimiz yok.”

Tom, Elenna'nın yayını indirdiğini gördü.

Elenna alçak sesle, “Onlara yardım edemez miyiz?” diye sordu.

Arkadaşının boynunun hâlâ kanadığını görünce Tom bir anda yeniden öfkelen-di. Aklından; *bu insanlar bizi soymaya çalıştı!* diye geçirdi.

Sonra Fırtına'nın yakından gelen kişnemesini duydu. Sadık dostu, burnuyla, az önce yere devrilen atı okşuyordu.

Ardından yeniden kalabalığa dönerek, “Pekâlâ,” diye seslendi. “Size Siyah Kaktüs'ü getireceğimi söylerken samimiydim. Ben ve dostlarım size yardım edeceğiz.”

“Teşekkür ederiz,” dedi Edwin. Elenna'nın kürklere karşılık verdiği üç altını uzattı. “Bunları geri alın. Size verebileceğimiz başka bir şey kalmadı.”

Tom başını hayır anlamında salladı ve paraları almadan adamın avucunu kapattı. Bu insanların paraya daha çok ihtiyacı vardı.

Tom kemerini yerden alırken Elenna'ya seslendi: "Hadi bakalım... Bitirmemiz gereken bir Görev var."

[The text in this section is extremely faint and illegible. It appears to be a list or a series of entries, possibly a table of contents or a list of figures, but the specific content cannot be determined.]

YEDİNCİ BÖLÜM ÇÖLDE SEYAHAT

Yeniden eyere atlayan Tom, tılsımı kontrol etti ve Fırtına'yı Siyah Kaktüs'ün bulunduğu yöne çevirdi.

Arkasında oturan Elenna, "Burası hayatımda gördüğüm en soğuk çöl," dedi. Elenna'nın dudakları morarmıştı. Gökyüzünde soluk bir daire gibi asılı duran güneş, havayı az da olsa ısıtıyordu.

“Çöl şöyle dursun, Avantia'nın Buzlu Düzlükleri'nden bile daha soğuk!” diye yanıtladı Tom. İçine işleyen soğuktan korunmak için üstündeki kürke biraz daha sarındı.

Adamın sözlerini hâlâ unutmamıştı: *İçimizden biri bunu denedi ve belasını buldu.* Acaba bunu deneyen adamın ölümü bir kaza mıydı, yoksa durum bundan daha mı kötüydü? Peki, Komodo denen Canavarın nasıl güçleri vardı?

Tam çölde yol almayı başarıyorlardı ki yavaşlamak zorunda kaldılar. Çünkü Fırtına'nın toynakları karın üstünde kaymaya başlamıştı. Tom, dostunun sakatlanmasını göze alamazdı. Kabiledekiler, atları olmadan ölüme mahkûm olduklarını söylemişlerdi. Eğer dikkatli olmazsa Tom da onlarla aynı kaderi paylaşabilirdi.

Hava aniden kararmaya başladı. Arkasına dönen Tom, güneşin, suya atılmış bir taş gibi battığını gördü.

Olamaz! Yine mi?

Kayonya Krallığı bir anda karanlığa gömülünce sıcaklık iyice düştü. Gümüş, boş çölün aniden kararmasından şikâyet edercesine ulumaya başladı.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Elenna.

Eylerden inen Tom, “Uyuyacağız,” dedi. Ardından kumun üstüne oturdu. Parmaklarının arasından kayan kum taneleri, küçük buz kristallerine benziyordu.

Arkasına oturan Elenna’ya, “Neyse ki kürklerimiz var,” dedi. Kürklerden birini çıkarıp altına serdi ve üzerine yattı. Ellerini başının altına alırken, soğuğun kemiklerine

kadar işlediğini hissetti. Üç aydan ikisi şimdiden yükselmişti ve geceyi biraz olsun aydınlatıyorlardı. Üçüncüsü ise bir hayalet gibi yavaş yavaş beliriyordu.

Gümüş gelip tam aralarına yatınca kürkünün sıcaklığını hissettiler.

Elenna, "Freya'yı kurtaracağız. Endişelenme," dedi.

Özellikle böyle zamanlarda dostunun yanında olması Tom'u daha da mutlu ediyordu.

Güneş, battığı hızla yeniden doğmuş, gökyüzünde tüm gücüyle parlıyordu. Gözlerini açan Tom uyuyabilmiş olmasına bile şaşırdı.

Kürkleri çantalara yerleştirirken karnının guruldadığını duydu.

Boğazını düşünmenin hiç sırası değil,
dedi kendi kendine.

Fırtına'nın sırtına atladılar ve yeniden tılsıma göz attılar. Tılsımın arkasındaki haritada, Komodo'nun resmine giden yol iyice kısalmıştı.

“Çok yaklaştık,” dedi Tom. “Sıradaki Canavarla karşılaşma zamanı!”

Yanlarında Gümüş'le beraber dörtnala ilerlemeye başladılar. Her adımlarında siyah kumda derin izler bırakıyorlardı. Hava hâlâ buz gibi olsa da canlarını yakan soğuk rüzgâr azalmıştı. Kısa bir süre sonra, ufuk çizgisinde başka karaltılar gördüler.

Elenna gergin bir şekilde, “Başka bir kabile mi?” diye sordu.

Tom başını salladı. “Öyle iseler bile hiç hareket etmiyor bunlar,” dedi. Sonra o yöne ilerlemesi için topuklarıyla Fırtına’ya hafifçe dokundu.

Yaklaştıklarında Tom, bu karaltıların insan olmadığını gördü. Farklı şekillerde ilginç bitkilerdi. Hepsi kapkaraydılar ve birkaç tanesi insan boyunda olsa da diğerleri kocamandı. Kolları dümdüzdü ve yangından çıkmış gibi görünüyordular. Üzerlerindeki gümüş renkli dikenlerden yansıyan soğuk güneş ışığı Tom ve Elenna’nın gözünü aldı.

“Siyah Kaktüsler!” diye bağırdı Tom.

“Muhteşem görünüyorlar!” dedi Elenna.

Tom eyerden aşağı atladı ve yumuşak kumların üzerinde, en yakındaki bitkiye doğru koştu. “Dikkatli ol!” diye bağırdı

Elenna. “Önce tılsıma bakıp Canavarı kontrol etsek daha iyi olmaz mı?”

Ama Tom onu duymadı. Nihayet aradıkları malzemeyi bulmuşlardı!

Kılıcını çekti ve ucunu kollardan birine dayadı. İlk malzemeyi almak beklediğinden kolay olmuştu. Geriye kalan beş malzemeyi de toplayınca annesini iyileştirebilirdi...

Göz ucuyla bir şeyin hareket ettiğini fark eden Tom hızla döndü. Ama çok geç kalmıştı! Yılana benzer bir hayvan üzerine sıçradı ve kılıcının kabzasına sarıldı.

Elenna korkuyla, “Tom!” diye bağırdı.

Hayır, bu bir yılan değildi. Tom, savaştığı kırmızı Canavara, kılıcını elinden almasın diye sıkı sıkı yapıştı. Bunun ne olduğunu anlayınca ağzı açık kaldı.

Upuzun bir dildi!

Tom, üstündeki ağır kürkler yüzünden dengesini koruyamıyordu ve en sonunda ayağı kayınca kabzayı bırakmak zorunda kaldı. Yeniden ayağa kalktığına dil ortalıklarda yoktu. Tom'un değerli kılıcını da alıp gitmişti!

“Bu da neydi?” diye bağırdı Elenna'ya. Oklardan birini yayına yerleştiren Elenna dikkatle etrafı süzüyor, hemen yanındaki Gümüş heyecanla koşturuyordu.

Tom'un ayağının altındaki kumlar aniden yükselmeye başladı. Bu defa ayakta kalmayı başaran Tom, çölün nasıl hareket ettiğini düşündü. Sorusunun cevabı biraz sonra kumların üzerinde belirdi. Yerden, uzun, kıvrık ve siyah beneklerle dolu bir kuyruk fırladı. Ardından devasa gövdesiyle bir kertenkele çıktı. Derisinde yer yer

büyük dikenler diziliydi. Kısa ve kalın ön ayaklarını kullanarak saklandığı yerden yukarı çıktı. Ayaklarının ucunda büyük hançerlere benzeyen kıvrık tırnakları vardı. Başını kumların arasından hızla çıkarınca Tom'un üzerinde kumdan bir bulut yükseldi.

Canavarın dört gözü de siyahtı ve göz kapakları yoktu. Canavar, gözlerini Tom'a dikerek havaya sıçradı. Kükreme ile hırlama arasında bir sesin ardından boğazı öfkeyle kıpkırmızı parlayarak bir gemi yelkeni gibi açıldı.

Elenna çığlık atarken, Tom geri geri sendelemeye başladı.

Komodo tam karşılarındaydı!

Tom elini kılıcına attı ama kılıcı yoktu. Bu buzdan çölün kim bilir neresindeydi?

Yanmış bir deri gibi kızıl renkteki dilini çıkaran Komodo havanın tadına baktı. Canavarın dev gölgesinde kalan Tom, eğer paniklerse Komodo'nun bunu sezebileceğini biliyordu. Ama içini kaplayan korkuyla baş edemiyordu. Bu Canavarın karşısında nasıl hayatta kalacaktı?

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHILOSOPHY DEPARTMENT

PHILOSOPHY 101

LECTURE NOTES

BY [Name]

DATE

CHAPTER 1

THE PHILOSOPHY OF

SCIENCE

1.1 THE SCIENTIFIC METHOD

1.2 THE SCIENTIFIC METHOD

1.3 THE SCIENTIFIC METHOD

1.4 THE SCIENTIFIC METHOD

1.5 THE SCIENTIFIC METHOD

1.6 THE SCIENTIFIC METHOD

1.7 THE SCIENTIFIC METHOD

1.8 THE SCIENTIFIC METHOD

1.9 THE SCIENTIFIC METHOD

1.10 THE SCIENTIFIC METHOD

1.11 THE SCIENTIFIC METHOD

1.12 THE SCIENTIFIC METHOD

1.13 THE SCIENTIFIC METHOD

SEKİZİNCİ BÖLÜM

KERTENKELE KRAL

Komodo'nun zırhlı ve kocaman gövdesi yükselip büyük bir gürültüyle kuma inerken Tom, son anda kenara yuvarlandı. Bir an bile tereddüt etseydi vücudundaki tüm kemikler toza dönüşmüş olacaktı.

Hemen ayağa fırladı ve arkadaşlarının iyi olup olmadığını kontrol etti. Fırtına ön toynaklarıyla kumu dövüyor, yanındaki Gümüş ise her an saldırmaya hazır bir

şekilde olanları izliyordu. *Fakat Elenna nerede?* diye sordu Tom içinden.

Canavar, Tom'la yüzleşmek için hızla arkasına döndü. Ama kılıcı olmadan Tom ne yapabilirdi ki?

O anda tıslamayla karışık bir ıslık sesi duydu. Fakat bu ses dev kertenkeleden gelmiyordu. Komodo aniden kıvranmaya ve acıyla kükremeye başladı. Kıvranırken zırhının altındaki soluk sarı renkli, yumuşak karnı da ortaya çıkmıştı. Tom, kuyruğunun tam üzerine saplanmış olan oku fark etti.

Elenna'nın, "Tom!" diye bağırdığını duydu. "Yakala!"

Komodo küplere binmiş halde tıslarken Tom, yukarıdan bir cismin döne döne

yaklaştığını gördü. Sapından yakaladığı şeyi görünce biraz olsun rahatladı.

Elenna'nın avcı bıçağı bu!

Bıçağın deri kınını bir kenara attı. Artık en azından bir silahı vardı. Canavar yeniden yükselmeye başlayınca derisi dalgalandı. Fakat Tom bu defa hazırды; hızla ileri atılıp bıçağı Komodo'nun korunmasız karnına savurdu.

Komodo, dikenlerle kaplı ön bacaklarından biriyle saldırıyı engelledi. Bıçak döne döne kumlara doğru uçarken Tom, kolundaki acıyla iki büklüm oldu.

Geriye sadece kalkanım kaldı, diye düşündü.

Tom, kalkanı omzundan çıkarıp sol koluna aldı. Komodo'nun ağzı kocaman

açılınca ortaya çıkan dişler, kaktüsün dikenlerinden bile daha sivri görünüyordu. Canavarın gözleri öfkeyle parladı. Tom, bu gözlerde saf kötülükten başka bir şey göremiyordu. Belli ki bu Canavarı, Velmal yaratmıştı.

Komodo yassı kafasını kullanarak dalışa geçince Tom, Canavarı kalkaniyla durdurmaya çalıştı. Fakat azgın bir boğayla kafa kafaya çarpışmaktan farkı yoktu bunun. Darbenin etkisiyle sersemledi.

Tom, hiçbir çıkar yol bulamıyordu. Eğer birazcık uzaklaşabilirse, belki bir şansı olacaktı. Komodo yeniden saldırınca sağa atladı. Ve hızla sola doğru koşup dev kertenkelenin arkasına geçmeye çalıştı. Komodo dev kuyruğunu Tom'a doğru savurarak geri dönmeye başladı.

Eğilip yuvarlanan Tom, ayağa kalktığında Canavarın da dönmüş olduğunu gördü.

Ama Canavar saldırmadı. Gözleri yuvarlanarak başka bir yere kilitlendi. Tom, artık Canavarın onunla ilgilenmediğini fark etti.

Komodo gözlerini, Fırtına ile Gümüş'e dikmişti.

Kuvvetli arka ayaklarıyla yerden destek alarak, yuvarlanan dev bir kaya gibi Tom'un hayvan dostlarına doğru koşmaya başladı. Bir içeri bir dışarı hareket eden diline bakılırsa karnı acıkmıştı. Sallanan kuyruğu siyah kumun üzerinde kıvrık yollar çiziyordu.

Tom onun arkasından, "Hayır!" diye bağırarak koşuyordu.

Gümüş cesurca öne atıldı ve Komodo

ile Fırtına'nın arasına geçti. Fakat ne yapabiliirdi ki?

Bir kediyle farenin yüzleşmesi gibi, diye düşündü Tom ümitsizce.

Hayvanların birkaç adım yanından koşan Elenna, Canavara ok yağdırıyordu. Fakat Komodo'nun derisi çok kalındı ve gönderdiği oklar, üzerinden sekiyordu. Her ok, Komodo'nun öfkesini daha da artırıyordu.

“Hey!” diye bağırdı Tom. “Olduğun yerde kal! Senin istediğin benim, onlar değil!” Komodo hiç aldırış etmeden hayvanlara doğru koşmaya devam etti. Sinirlenen Tom, “Lanet olsun sana Velmal!” diye bağırdı.

Bu söz işe yaramışa benziyordu. Komodo durdu ve yavaşça dönmeye başladı.

“Hah! Senin Velmal'in yaratığı olduğunu anlamıştım!” dedi Tom.

Elenna, Gümüş ve Fırtına'nın yanına koştu. Atın dizginlerinden tutarak ikisini de oradan uzaklaştırdı.

Komodo bir kez daha saldırıya geçince Tom diğer yana doğru koşup Canavarı kendisine çekmeye çalıştı. Kumların üzerinde hızlı koşmak neredeyse imkânsızdı. Çünkü her adımı yere gömülüyor, Tom'un nefesi kesiliyor ve göğsü yanıyordu. Ter içinde kalınca üstündeki kürkten sıyrıldı. Teni hemen soğumuştü ama rahat hareket etmek daha önemliydi. Korkunç kertenkelenin ise böyle sorunları yoktu: Komodo çölde büyük bir üstünlüğe sahipti.

İki ayak üzerinde hiçbir şansım yok, diye düşündü Tom. Peki ya dört ayak üzerinde olursam?

Fırtına, elli adım gerideydi. Bu yüzden Tom geniş bir yay çizerek yön değiştirdi. Komodo'nun hemen arkasında olduğunu biliyordu.

Yirmi adım...

Atı durumu anlamış olmalıydı ki arkasını dönüp Tom'u beklemeye başladı.

On adım...

Canavar o kadar yakınındaydı ki kulak tırmalayan, pis nefesini hissedebiliyordu.

Tom, kalan son gücüyle Fırtına'nın üstüne atladı. İki eliyle atın arkasından destek alıp eyerin tam üstüne indi. Hiç zaman kaybetmeden atın karnına yavaşça dokundu ve kumları iki yana saçarak dörtnala ilerlediler. Komodo'nun keskin dişlerle dolu ağzı, Fırtına'nın arka bacaklarına bir karış kala, keskin bir "Çat!" sesi çıkararak kapandı.

Artık gerçek kovalamaca başlamıştı.

Fırtına önde, Komodo arkada, çölü kat ediyorlardı. Arkasına bakan Tom, Komodo'nun kıvrımlı kuyruğunun etrafa kum yağdığını gördü. Siyah gözleri öfkeyle doluydu ve turuncu derisi alev almış gibiydi. Fakat aralarındaki mesafe her an azalıyordu.

Düz yolda epey hızlısın, diye düşündü Tom. Peki, dönerken de öyle misin bakalım?

Tom, Fırtına'nın dizginlerini sola çekince döndüler. Canavar öfkeyle kükredi. Göz ucuyla Komodo'yu süzen Tom, yaratığın dönüşleri beceremediğini fark etti. Komodo afalladı. Tom hiç beklemeden bu kez de sağa kırdı. Canavar ne yapacağını şaşırılmıştı.

Omzunun üzerinden; "Demek senin de zayıf bir noktın varmış!" diye bağırdı Tom.

Birkaç zikzak daha çizdikten sonra Canavar iyice yorulmuştu. Her bir dönüşte dengesini bulması zorlaşıyor ve çok zaman harcıyordu. Tom dizginlere son bir kez daha asıldı ve Fırtına'ya neredeyse tam bir daire çizdirdi. Fakat Komodo bunu kaldıramazdı. Öfkeyle tıslayan kertenkelenin vücudu yana yattı ve en sonunda büyük bir gürültüyle tepetaklak devrildi.

İşte bu, Tom'un beklediği fırsattı. Hiç zaman kaybetmeden atını debelenmekte olan Canavarın yanına sürdü. Komodo gövdesini düzeltmeye uğraşiyor ama başaramıyordu. Tom eyerden aşağı atladı ve Canavarın kuyruğunu kavradı. Kuyruğun genişliği, neredeyse Tom'un beli kadardı.

“Yakaladım seni!” diye bağırdı.

Komodo, ağzını öfkeyle açıp kapatıyordu. Kuyruğunu bir sağa bir sola savurmaya çalışsa da Tom, dişlerini sıkarak hareket etmesine engel oldu. Kuyruğu tuttuğu sürece Canavarın ölümcül ağzından da pençelerinden de korunmuş sayılırdı.

Kavga biraz sonra durdu. Komodo hareket etmeyince Tom kuyruğu daha az sıktı. Saniyeler geçti... Sonra Komodo aniden ayaklandı. Bu nasıl olmuştu?

Ama kuyruğu hâlâ sıkı sıkı tutuyorum!
diye düşündü Tom.

Canavar kuyruğunu bırakmıştı! Tom, kendi köyü Errinel'deki kertenkeleleri hatırladı. Tehlike altındayken kuyruklarını bırakıp kaçarlardı. Komodo da aynen böyle yapmıştı işte.

Tom kendine kızmadan edemedi. Buzlu çölde hızla kaçan Komodo'yu izlerken aklında tek bir soru vardı: *Şimdi ne olacak?*

DOKUZUNCU BÖLÜM

UÇURUM

Elenna, Gümüş'le beraber koşarak yanına geldi. Aceleyle Fırtına'nın eyer çantasına gömüldü ve bir halat çıkarıp okun ucuna bağladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Tom.

"Komodo kaçmak üzere."

"Fazla uzaklaşamaz," dedi Elenna.

Okunu yayın ucuna yerleştirdiğinde Tom, arkadaşının planını anladı. Gözleri parlayarak, "Harika bir fikir bu!" dedi.

Elenna hızla Canavara nişan alıp oku bıraktı. Hafif bir yay çizerek ilerleyen ok, kertenkelenin tüylü derisine saplandı. Elenna, onu tam da istediği yerden vurmaya başarmıştı! Okun diğer ucu kumun üzerinde yılan gibi kıvrılarak ilerliyordu. Öfkeyle kükreyen Canavar daha da hızlandı.

Neredeyse gözden kaybolmak üzereydi.

Tom, kolundaki acıya aldırmadan eğildi ve ipin ucunu kavrayıp bileğine sararak kendini olacıklara hazırladı.

“Bol şans!” dedi Elenna.

Daha yanıt veremedi ip aniden gerildi ve Tom’un ayakları yerden kesildi. Yüzüstü kuma kapaklanan Tom, ağzının ve gözlerinin kumla dolduğunu hissedebiliyordu. Bir an panikledi. Tükürüp

gözlerini kırpıştırarak kumları temizlemeye çalıştı. Üstünde sürüklendiği kumlar birer bıçak gibi kollarını kesiyordu. Fakat kumlar buz gibi soğuk olduğu için kesikleri uyuşturuyor, Tom'un duyduğu acıyı azaltıyordu.

Tom, gözünün ucuyla arkasına baktı. Kertenkelenin yavaşlamaya niyeti yok gibiydi. Ama bileğine doladığı ipi canını ne kadar yakarsa yaksın bırakmayacaktı.

Benden kaçamayacaksın Komodo!

Tom, kollarındaki acıyı azaltmak için döndü. Fakat bu defa da dizleri kuma sürtünüyordu. Büyük bir çabayla kalkanını dizlerinin altına aldı, dikkatle üzerine çıktı ve kumun üzerinde kaymaya başladı.

Koşmakta olan Canavara doğru kendini yavaşça çekiyor, her saniye

arayı kapatıyordu. Canavar onu bir kum tepeciğine doğru sürüklüyordu ve Tom, tepenin ardında ne olduğunu göremiyordu. Komodo arkasını sağa sola savurup peşindeki davetsiz misafirden kurtulmaya çalışsa da ok iyi saplanmıştı. Halata tutunmaya çalışan Tom'un omuzlarındaki acı dayanılmazdı.

Bu işin bir yere varacağı yok, diye

düşündü. *Hem Canavarı yakalسام bile onunla savaşacak bir kılıcım yok.*

Canavar aniden sola dönünce Tom, kumdan tepeye doğru dümdüz ilerlemeye devam etti. İp gitgide geriliyordu. Ve o anda Tom, Komodo'nun neden döndüğünü anladı. Çöl, burada sona eriyordu.

Yani aslında bu bir tepecik değil, uçurumdu!

Ve Tom doğrudan uçuruma doğru kayıyordu.

İp bir kez daha gerilince Tom, vücudu ortadan ikiye ayrılıyormuş gibi hissetti. Havada bir yay çizerken sağ ayağı uçurumdan aşağı taşlar savurarak yerden kesildi. Bir an, aşağıdaki baş döndürücü uçurumu gördü. Avantia'daki herhangi bir kanyondan çok daha derin bir uçurumdu bu.

Tom, tek ayağının üzerinde dengede durmaya çalışırken kendini yeniden dev yaratığın arkasından sürüklenirken buldu. Uçuruma biraz daha yaklaşıyorsa, korkunç bir ölüm onu bekliyor olacaktı.

Ama bu korkunç görüntü aklına yeni bir plan getirmişti. İpi bıraktı ve Komodo'nun kumda açtığı yarığa atladı.

Canavar bunu fark etmemişti ve siyah

kumun üzerinde hızla ilerlemeye devam etti. Tom kalkanını çıkarıp önüne tuttu.

Eğer bana gelmesini sağlarsam işte o zaman bir şansım var demektir, diye düşündü.

Boştaki elini tüm gücüyle kalkana indirdi. Kalkandan olabildiğince çok ses çıkarması gerekiyordu.

Canavar yavaşladı.

“Gel buraya!” diye bağırdı. Kalkanına bir kez daha şiddetle vurdu.

Bu sırada Fırtına'nın üzerine binmiş olan Elenna'nın yaklaştığını görebiliyordu.

“Tom!” diye bağırdı Elenna. “Ne yapabilirim?”

Ama Elenna, Tom'un arkasındaki uçurumu göremeyecek kadar uzaktaydı.

“Orada kal,” diye yanıtladı Tom. “Bir planım var!”

Eliyle kalkana yeniden vurunca Komodo döndü ve üzerine gelmeye başladı. Tom, uçurumun derinliklerinden yükselen rüzgârın ıslığını duyabiliyordu. Burası dünyanın bittiği yerdi sanki.

Gözlerini Canavara dikip, “Gel bakalım ufaklık!” diye fısıldadı.

Canavar hızlanarak gelmeye devam etti. Güçlü kuvvetli dört atın dörtnala çektiği, ağzına kadar dolu bir arabadan farksızdı ve şu an korkunç bir hızla Tom’a yönelmişti. Komodo’nun boğazındaki deri kıpkırmızı oldu. Sonra avını çiğnemedi yutmak için dev ağzını açtı.

Tom, Canavarın parlak siyah gözlerinde kendi yansımasını görene kadar bekledi.

Sonra çevik bir hareketle kendini yana attı. Fakat yeterince uzağa atamamıştı! Canavarın yan tarafı Tom'a korkunç bir kuvvetle çarpınca, zırlı derisi, Tom'un tenini yırtarak geçmişti. Komodo'nun berbat nefesini iliklerine kadar hissetmişti. Acıyla haykıran Tom arkaya doğru yuvarlanırken eliyle tutunacak bir yer aradı. Elenna'nın korku dolu çığlığı Komodo'nun kükremesine karışıyor, dünya etrafında korkunç bir hızla dönüyordu. Tom nihayet sert bir yere tutunmayı başardı ama bileği yerinden çıkacak gibi oldu.

Gözlerini açtı. Bir çıkıntıya tutunmuştu. Ve uçurumun kenarında sallanıyordu! Aşağıda ise düşmekte olan Komodo'dan başka hiçbir şey yoktu. Gözlerini öfkeyle ağzını açıp kapayan Canavardan kaçırmak

istese de başaramadı. Komodo en sonunda yere çakıldı ve etrafında büyük bir toz bulutu oluştu. Fakat birkaç saniye geçip bulut biraz dağılınca Tom yaratığın başını kaldırmış, ona baktığını gördü.

Bu Canavarı öldürmenin hiçbir yolu yok mu? diye merakla sordu kendine...

Fakat düşünceleri derin bir inlemeyle bölündü. Komodo sendelemeye başlamıştı.

Sonra büyük bir gümbürtüyle dev bir ağaç gövdesi gibi devrildi.

Kertenkele Kral artık hareket etmiyordu. İlk Görev sona ermişti.

Ama hâlâ yapmam gerekenler var, dedi Tom. *Öncelikle aşağı düşmekten kurtulmam lazım.* Diğer eliyle başka bir kayaya daha tutunmayı başardı ve kendini biraz yukarı çekti. Uçurumun kenarından bir el uzandı ve bileğinden kavradı. Hemen yukarıda Elenna gülümseyerek Tom'a bakıyordu.

“Yaşıyorsun!” diye bağırdı sevinçle.

Yüzünü ekşiterek gülen Tom, “Sayılır,” dedi. Kıyafetlerinin bir kısmı yırtılmıştı ve Canavarın kestiği zırhının altındaki göğsü kanıyordu.

Elenna, Tom'u yukarı çekti.

“Aşağı yuvarlandığını görünce... Seni bir daha asla göremeyeceğimi... Yani, senin artık...”

Yorgunluktan kuma yığılan Tom, “Ben de öleceğimi sandım,” dedi.

Uçurumun kenarından aşağıyı gösteren Elenna, “Şuraya bak!” diye bağırdı. “Komodo!”

Canavar tekrar ayağa kalkmış olabilir mi? diye düşünen Tom’un kalbi duracak gibi oldu.

Fal taşı gibi açılmış gözlerle aşağıyı izleyen Elenna’nın yanına geldi ve aşağı baktı.

Uçurumun dibindeki toz bulutu tamamen dağılmıştı. Komodo’dan hiç iz yoktu. Onun yerine, Kertenkele Kral’ın devrildiği alanda yüzlerce küçük kertenkele geziniyordu.

Dev Canavar, Kayonya ölu'nü sonsuza
dek terk etmişti.

ONUNCU BÖLÜM İSTENMEYEN ZİYARETÇİ

Siyah Kaktüslerin yanına fırlayan Gümüş, çıldırmış gibi yeri eşeliyordu. Gümüş'ün kazdığı yeri beraberce kazmaya devam ettiler ve Tom'un kılıcını buldular.

Elenna, "Gümüş'ün, Avantia'daki en iyi koku alan burna sahip olduğunu söylemiştim sana," dedi. Bir yandan da kurdun kulaklarının arkasını kaşıyordu.

"Hatta Kayonya ve tüm krallıkların

en iyi burnu!” diye yanıtladı Tom. Kılıcı kabzasından kavradı ve üzerindeki kumu silkeledi. Kılıç buz gibi olmuştu. “Geriye tek bir şey kaldı,” diye ekledi ve kaktüslerden birinin başına geçti.

Kılıcın tek hamlesiyle kaktüsün kollarından birini kesti ve kopan parçayı dikkatle kavradı. Kılıcın keskin tarafıyla kaktüsün dikenlerini ayıkladı. Bu parça kabilenin tümüne yeterdi de artardı bile.

Tabii annemin ilacına yetecek kadar ayırmalıyım. Mark’la bir sonraki görüşmemize kadar saklarım.

O anda kumlar hareketlenmeye başladı ve kumun üzerinde iki ayak izi belirdi.

Ayak izlerine doğru ilerleyen Elenna, “Mark yine tam zamanında geldi,” dedi. Arkadaşını karşılamaya hazırlandı.

Ama Tom, beliren şeklin Aduro'nun çırağından daha uzun olduğunu fark etti. Hemen ardından ortaya çıkan mor pelerini tanıması uzun sürmedi.

Elenna durdu ve korkuyla, "Velmal!" diye bağırdı.

Fırtına, yelesini savurup toynaklarıyla yeri dövmeye başladı.

Kötü büyücüyle beraber başka bir şeklin daha belirmediğini görünce, Tom'un kalp atışları hızlandı. Freya, büyücünün ayaklarının önünde yerde yatıyor, bir elinden güç alarak kalkmaya çalışıyordu. Zırhının rengi griye dönmüştü ve üzeri eziklerle, çiziklerle doluydu. Simsiyah saçları yüzüne düşmüştü.

"Anne!" diye bağıran Tom yanlarına koştu ve annesinin yanında dizlerinin üzerine çöktü.

Tom, Freya'nın, solgun yüzünü kaldırıp ona göz ucuyla baktığını gördü. Ama gözleri öylesine donuktu ki Tom, gerçekten kendisine bakıp bakmadığını anlayamıyordu.

“Görüyorsun ya Tom,” dedi Velmal. “Komodo'yu yenmiş olsan da acınası Görevin yakında sona erecek.”

Tom içini kemiren üzüntü ve öfkeyi yatıştırmaya çalıştı.

“Vazgeçmeyeceğim!” diye yanıtladı.

“Annem hayatta olduğu sürece hiçbir şey beni durduramayacak.”

“Annenin hayatı benim ellerimde,” dedi Velmal dalga geçerek. “Ve canım isterse onu bir mum ışığı gibi tek hareketimle yok edebilirim.”

“Buna izin vermeyeceğiz!” diye bağırdı Elenna.

Tom artık ümidini kaybetmek üzereydi. Boş bir çuval gibi kalakalmıştı.

Velmal haklı, öyle değil mi? Onu durdurmak için gerçekten hiçbir şansımız yok mu?

Dostça bir ses, “Onu dinlemeyin,” dedi.

Tom yavaşça arkasını döndü ve Mark’ı gördü. Genç büyücünün elinde küçük, siyah bir kazan vardı.

“Sen Görevinden vazgeçmedikçe Velmal kazanamaz,” diye ekledi. Elindeki kazanı kaldırdı. Sonra kendinden emin bir ses tonuyla; “Tom, zahmet olmazsa şunun içine kaktüsten bir parça koyabilir misin?” dedi.

Tom, Mark’a doğru yürüdü ama Velmal hızla önüne geçti. Yumruklarını sıkmış, öfkeli gözlerle kendisine bakan Velmal’e aldırmayan Tom yürümeye devam etti ve büyücünün görüntüsünün içinden geçip gitti. Velmal’in gözlerinin içine bakarak kıymetli kaktüsü sıktı ve suyunu kazana damlattı.

“Bu kadarı yeterli,” dedi Mark. “Şimdi gitmeliyim, Savaşçı Kraliçe’nin bana ihtiyacı var.”

“Evet Çıracak, kaç tabii,” diye tısladı Velmal. “Ve ona, krallığını bana teslim etmezse tüm Kayonya’yı yok edeceğimi söylemeyi unutma.”

Fakat Mark çoktan gitmişti.

Tom, kılıcını çekti ve korkunç büyücüye doğrulttu.

“Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe!” diye bağırdı. “Kayonya’yı ele geçiremeyeceksin.”

Velmal, Tom’a küçümseyerek baktı ve kemikli ellerini Freya’nın omzuna koydu.

“Büyük sözler bunlar delikanlı,” dedi. “Ama bu krallıktan canlı çıkamayacaksınız. Sen de annen de burada çürüyeceksiniz!”

Elenna, Gümüş ve Fırtına, Tom’un yanında, Velmal’in karşısına dizildiler.

“Ben her şeye hazırım,” dedi Tom. Fırtına’nın dizginlerini kavradı ve eyere atladı. Elenna’ya dönüp, “Hazır mısınız?” diye sordu.

Elenna da arkasına atladı ve korkusuzca,

“Hadi Őu ilacı kabileye götürelim,” dedi.
“Kürkleri de geri veririz.”

Velmal elini havaya savurunca siyah kumlar etrafını sarmaya başladı. Bir hortum gibi dönen kumlar yok olunca Velmal, Freya'yla beraber ortadan kaybolmuştu.

Fırtına'yı çöle doğru çeviren Tom, Kayonya'daki Görevinin daha yeni başladığının farkındaydı.

THE [illegible] OF [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

Canavar Peşinde Serisi

Kargaşa Dünyası kitaplarıyla devam ediyor.

Bir sonraki Canavar Avı'nda Tom'a katılın.

Karşınızda

KEMİRGEN YARATIK MURO

Yalnızca Tom, Canavarları Velmal'in

büyüsünden kurtarabilir.

GİRİŞ

Kayonya'nın sıcak güneşinin altında sapsarı parlayan mısır tarlalarının hasat zamanı nihayet gelmiş; altın sarısı mısırlar, ılık rüzgâra karşı koyamayacak kadar uzamışlardı.

Roland, gözlerini mavi gökyüzünde gezdirdi. Kayonya'nın gecesiyle gündüzünü kestirmek zordu ve güneş her an batabilirdi.

İşe koyulsam iyi olacak, diye düşündü.

Geniş tarlanın diğer ucunda çiftçiler ürünlerini ortaya yığmaya başlamışlardı bile. Roland'ın da onlara yetişmesi gerekiyordu.

O güne dek pek çok hasat görmüştü ama bu defaki, son yılların en verimli hasadıydı. Koçanın üzerine dizilmiş mısır taneleri

her zamankinden daha dolgundu. Bunları köy değirmeninde un yapıp rahatlıkla satabilirlerdi.

Roland hilal şeklindeki orağını kaldırdı ve yaşlısından gencine, köydeki herkesin çok iyi bildiği bir şarkıyı kendi kendine söylemeye başladı: *“Hey-Ya! Gün ne kadar kısa! Hey-Ya! Güneş kaçmadan çalış doya doya!”* Orağını savurarak attığı her adımda mısır koçanları ayaklarının altına saçılıyordu.

“Öff!” Roland aniden boğulacak gibi oldu. Çürümüş bir şeyinkine benzeyen, berbat bir koku genzini yakıyordu. Etrafına bakındı ama altın mısırlardan başka bir şey görünmüyordu.

O sırada mısırların arasından bir hışırtı geldi. *Köyün tahıl ambarlarına dadanan*

fareler olmalı, diye düşündü. Fakat bu ses, çok daha gürdü.

Mısırların arasından fırlayan bir şey Roland'ın hemen önüne düştü. Bu, gri renkli, tombul bir fareydi ve kırmızı birer boncuğa benzeyen gözleriyle Roland'a bakıyordu.

Roland fareyi kaçırmak için bağırdı. Fakat mısır saplarının arasından başka fareler de çıkmaya başlayınca ürperdi. Yaratıkların kuyruklarını ve uzun, kahverengi pençelerini gördükçe her yanı kaşınıyordu.

"Alt tarafı birkaç fare," dedi kendi kendine. Orağını savurunca sıçanlar kaçışmaya başladılar. Fakat mide bulandırıcı koku hâlâ gitmemişti. Tarlanın bazı bölgelerindeki mısır saplarının

tamamen kemirildiğini ve üstlerinin siyah, yapışkan bir küfle kaplı olduğunu gördü.

“Mahsul hastalık kapmış!” dedi çaresizce inleyerek. Belki de bu hasat o kadar da iyi geçmeyecekti. Bunu diğer köylülere de söylemeliydi. Böylece onlar da ellerini çabuk tutup ekinleri kurtarabilirlerdi.

Eğildi ve yeni biçtiği mısır saplarından bir demet yapıp omzuna astı. Ayağa kalktığı anda tiz, çığlığa benzer bir ıslık, kulaklarını tırmaladı.

Yerin sarsıldığını hissedebiliyordu. Sanki bir hayvanın dev toynakları, ayağının altındaki toprağı kuvvetle dövüyordu. Sonra mısırların üzerinde, büyükçe bir hayvanın kambur sırtını gördü. Hayvan, Roland’a doğru yaklaşıyordu.

Boğalardan biri kaçmış olmalı! diye

düşündü. Fakat sırt daha da yükseldi ve iyice hızlandı.

Ama hiçbir boğa bu kadar hızlı koşamaz!
Canavar önüne atladığında bunun bir boğa olmadığını anlamıştı. Bu, hayatında hiç görmediği bir şeydi. Roland, karşısındaki bıyıklı, sivri yüze bakarken ağzı bir karış açılmıştı. Bu, dev bir sıçandı! Koyu renkli derisi kalındı ve keçe gibi bir kürkle kaplıydı. Kötülükle dolu, kırmızı gözlerinin altındaki burnu, durmadan seğiriyordu.

Roland mısır demetini yere attı ve mısırların arasında orakla açtığı yoldan geri koşmaya başladı.

Korkudan yüreği ağzına gelmişti ve bir yandan “Yardım edin! Lütfen!” diye bağıırıyordu. Fakat diğer çiftçiler çok

uzakta, kendi ekinlerini hasat etmekle uğraşıyorlardı.

Sesini kimse duyamazdı.

Mısırları yığdığı el arabasının yanına vardığında kendini bir çırpıda arabanın altına attı ve nefesini tuttu. Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbi dışında çıt çıkmıyordu. Fakat toprak yeniden sarsılmaya başladı. Hızla yaklaşan dev pençelerin her birinde kıvrık, sarı tırnaklar vardı.

Canavar arabaya çarptığında Roland çılgınlığına engel olamadı. Yeniden saldıran dev sıçan bir kez daha çarpınca araba yana devrildi.

Artık saklanacak yeri kalmayan çiftçi ümitsizce başını kaldırdı. Canavarın

korkunç gözleri, batmakta olan güneşin altında, kan kırmızı parlıyordu. Roland, sıçanın uzun, sapsarı dişlerinden damlayan salyanın berbat kokusunu alınca boğulacak gibi oldu.

Kıvrık dişler Roland'ın bir nefes uzağında keskin bir "Şak!" sesi çıkararak kapandığında Roland yeniden çığlık atmaya çalıştı ama başaramadı. Mısır tarlası karanlığa gömülürken Kayonyalı çiftçi, çabalamanın faydasız olduğunu anlamıştı.

Canavar Pesinde

YENİ SERİ KARGAŞA DÜNYASI'NDAKİ
DİĞER KİTAPLAR

